

VYDŪNAS

Gimdymo slėpiniai

7-as redaguotas leidimas

Vydūno draugija

Kaunas, 2018

pasiekta toji būtis, kai vaikai gims iš pačios skaistybės ir pradėjimas bei gimdymas nebebus nešvaros dalykas.

Kokie tada bus tie žmonės ir jų vaikai! Sveikata ir skaistybė žydės jų veiduose, spindės iš jų akių! Žmonės bus kūno ir dvasios milžinai. Bus savo prigimties ir visos gamtos valdovai.

Visi vargai, visos nelaimės, visos ligos, visos nedorybės bus išnykusios. Nauja bus visa žmonija. O, kad Lietuva pirmautų šiame kelyje! Neštų ji tada palaimos ir išvadavimo vėliavą savo rankose.

ASMENS GYVATA IR PRADĖJIMAS

Kūno protas

Kaip jau kartą minėjom, žmogaus asmuo nėra vienalytis, bet daugiariopas darinys, kuriame kūnas yra re-gima sudedamoji dalis. Jis yra atskira gyvata ir gyvena savo ypatingais dėsniais. Tačiau ir kūnas nėra vienalytis. Susideda jis iš kaulų, raumenų, gyslų, nervų ir dar kitų dalių. Bet visa tai čia nėra svarbu. Svarbiausia suprasti, kad kūnas yra gyvata. Tai reiškia, kad jis yra gyvas da-lykas, kuris savaip gyvena ypatingoje gyvybės srityje.

Žmogus labai mielai giriasi esąs ta būtybė, kuri visa-me pasaulyje visa geriausiai žino ir supranta. Tai nėra tikra tiesa. Augmuo, pavyzdžiui, savo lapelius ir žiedus skleidžia taip, kad tenka stebėtis. Augmuo turi ypatingą savo protą. Visai tokį pat protą turi ir žmogaus kū-nas. Jis yra atskiras gyvis šalia paties žmogaus.

Kūnas maitinamas maistu. Jis jį priima burna, skilviu (skrandžiu) ir savaip suvartoja, visai neatsiklausdamas protingojo žmogaus. Iš maisto kūno protas naujina, tar-si jaunina kūną ir išlaiko jį sveiką bei gražų. Jis rūpinasi, kad kūnas kuo ilgiau gyventų. Ir dirba, niekuomet ne-padarydamas klaidų. Aiškiai matyti, kad kūno protas veikia pagal tikrus gyvybės dėsnius.

Pats žmogus kūno proto darbą vos tik suvokia. Ir jei

žmogus pasielgia kitaip, negu kūno protas reikalauja, – pavyzdžiui, nemaitina kūno arba sutrikdo jo gyvybinę veiklą, – kūnui ima grėsti mirtis. Kūnas pradeda silpti, sirgti ir liaujasi žmogui tarnavęs.

Reikia gerai įsidėmėti: *jeigu žmogus netrukdytų kūno protui, jis galėtų ramiai atlikti savo darbą, – tuomet nebūtų ligų*. Kai lūžta kaulas, gydytojas sudeda kaulo galus ir gerai juos įtveria, kad kūno protas tuos galus naujai suaugintų. Gydytojas laukia, kad prigimtis gydytųsi. O ji visuomet gydos. Jeigu žmogus savo paikumu prigimčiai tiek netrukdytų, jis ilgai turėtų sveiką kūną ir jo gyvenimas truktų daug metų.

Kūno protui paliepti arba jį valdyti paprastas žmogus negali. Kūno protas nuo jo yra taip toli, kaip saulė nuo žemės. Žmogus gali ką nori daryti ir veikti, bet saulės jis vis tiek nepajudintų, neiškreiptų iš jos tako. Tačiau nieko jis nepasieks ir neatsižvelgdamas į saulę, nors ir kažin ką prasimanytų. Žmogui bus geriau, jei jis gyvens dėsniais, pagal kuriuos saulė savo gėrybes apreiškia. Visai taip pat žmogus turėtų ir su kūno protu pasielgti. Negalima jam priešintis.

Atidžiau į kūno protą įsižiūrėjus, jis atrodo labai nuostabus. Kokio ypatingo sumanumo reikia, kad kiekviena maisto dalelė būtų nugabenta į jai skirtą vietą. Ausis, akis, smegenis, kaulus, raumenis, gyslas, nervus, plaukus, nagus – kūno protas aprūpina gražiausiu būdu. Tai, kas kūnui nebetinka, jis meta laukan, o jei

kas dar tinkama, tuo jis prireikus naudojasi labai gerai.

Kūno protas gamina kraują ir siunčia, kur jis reikalingas. Nėra kūno dalelės, kurią jis pamirštų. Bet kur atsiradus nuostoliui, jis tuojau žiūri, kaip jį atitaisyti. O neturėdamas nieko per daug jis, kiek tikta galima, atima medžiagas iš kitų kūno dalių, kad visas kūnas išliktų sveikas. Kūno protui ne tiek rūpi atskira kūno dalis, kiek visas kūnas ir jo išlikimas. Ir kol nėra pavojaus kūno išlikimui, kūno protas skiria jėgas ir maistą žaizdoms gydyti ar kitiems kūnui padarytiems nuostoliams išlyginti. Ir juo naudingesnė yra kūno dalelė visam kūnui išlaikyti, tuo daugiau jis ja rūpinasi. Tarsi jis kūno gyvatoj svarstyty ir lygintų vienus dalykus su kitais.

Kūno proto darbą žmogus turėtų kiek tikta galėdamas iširti. Tuomet jis to proto darbo nors neapsunkintų ir nepasidarytų jo priešų. Kūno protas yra labai lėtas. Jis nesiginčija, dirba kaip dirbęs, pasitenkindamas kas kartą vis menkesniu, kol pagaliau nebegauna reikalingų medžiagų kūnui išlaikyti. Tuomet kūnas pranyksta.

Todėl būtų labai gerai, jei žmogus ne vien vengtų elgtis prieš kūno protą, bet kad jis tam protui padėtų. Tada žmogus jaustųsi nepaprastai smagiai. Ir sveikata žymiai geresnė būtų. Gyventų ilgiau ir susilauktų sveikų vaikų bei ainių.

Tuo tarpu retai kuris žmogus gyvena su savo kūnu visiškai taip, kaip jo protas reikalauja. Net ir gydytojai ne visi žino, kaip gyventi, kad nekenktum kūnui. To-

dėl žmonėse yra tiek daug ligų ir tiek vargo, kiek nerasi žvelgdamas į kitus gyvius. Žmonės būtinai turėtų geriau savo kūną pažinti, jį ir visą savo asmens gyvatą suprasti. Gyventų jie daug smagiau ir palaimingiau. O kas dar svarbiau: gyventų, kaip pridera žmogui. Juk žmogus visame pasaulyje yra pirmoje vietoje.

Kraujas

Svarbiausioji kūno proto priemonė savo tikslams pasiekti yra kraujas, būtent tas skystis, kuris teka kraujagyslėmis visame kūne. Kraujas yra labai ypatingas. Jau senovėj žmonės žinojo, kad jame glūdi tikras slėpinys. Todėl kraujas būdavo naudojamas šventiems ir kerėjimo reikalams. Sakoma, kad gyvybė esanti kraujuje. Per kraują kūno protas aiškiai apsireiškia.

Tiriant kraują, kaip tai daro šių dienų mokslininkai, atrasta, kad jis susideda iš kraujo vandens ir iš daugybės labai mažų kraujo kūnelių. Jie yra dvejopi – baltieji ir raudonieji. Jų skaičius sveikame kūne siekia ne tik milijonus, bet milijardus, tai yra tūkstančius milijonų. Jie yra labai svarbūs kūno gyvybei palaikyti. *Kokie yra kraujo kūneliai, tokia yra kūno sveikata.* Todėl būtinai reikalingas ne tik tam tikras tų kūnelių skaičius, bet ir jų kokybė.

Jei baltųjų kraujo kūnelių yra daugiau negu raudonųjų, žmogus yra ligotas, bet jei yra daugiau raudonųjų, žmogui iškyla kiti pavojai. Bet tai yra gydytojų reikalas.

Be to, reikia žinoti, jog tie kūneliai nesusidaro tie-

siog iš valgio ar gėrimo ir svarbiausiojo žmogaus maisto, būtent oro. Kraujo kūneliai patys maitinasi tuo, kuo žmogus minta ir kvėpuoja. O kraujo kūneliai maitina ir augina visą žmogaus kūną.

Sakoma, kad kiekviena liga atsiranda tada, kai tie kūneliai netinkamai maitinami. Todėl reikia juos gerai aprūpinti tuo, kas jiems būtina, tai yra geru maistu, oru, šviesa. Bet jiems kenkia ir netinkamas žmogaus elgesys, pavyzdžiui, kai jis nuodų išgeria arba jų tiesiog į kraują įleidžia, arba jei jis savo geismais iš jų reikalauja daugiau, negu jie savo gyvenimo dėsniais duoti įstengia.

Tačiau kraujo kūneliai nėra silpni. Jie ir patys aktyviai valosi, kai blogu maistu arba kuo kitu būna užteršiami. Teršalus jie išmeta ant kūno odos įvairiais išbėrimais ar spuogais. Kraujas tuojau verčia laukan, kas jame nešvaru. Žmogus neturėtų šio apsivalymo apsunkinti, – šašus ir t. t. tepdamas visokiais tepalais, vaisiais, – bet padėti jam apsivalyti, maitindamas kraują tyresniu valgiu ir oru. Labai tinka dažnas prausimasis ir prakaitavimas.

Viena baltųjų kraujo kūnelių rūšis yra ypač ypatinga. Tie kūneliai vadinami édikais. Jų uždavinys yra labai įstabus. Nuolatos jie plaukia kraujuje, be paliovos keisdami savo pavidalą. Į kūną įsmigus pašinui, patekus ligų užkratui ar šiaip kam, kas jį gadina, tučtuojau jie labai greitai plaukia ton vieton, kur įsiveržė įsibrovėliai. Tą vietą apšiaučia, ją tiesiog apgula ir pradeda,